

цата се уплашиха и се отдръпнаха; но слѣдъ малко, по-голѣмото отъ дѣцата — Роза, дойде пакъ до дуvara и заговори съ съсѣдката:

— Кой сте вие? — попита тя.

— Азъ съмъ Пикола, — чу се тихъ гласецъ задъ дуvara.

— А какво правите до дуvara?

— Гледахъ, какъ играйте.

— Ами защо сама не играете съ братята и сестритѣ си?

— Азъ нѣмамъ никого.

— Какъ, ни братъ, ни сестра? А съ кого играете?

— Съ никого: азъ съмъ сама.

— Съ никого? Та това трѣбва да е ужасно тежко!

Тѣй се почна запознанството.

Скоро американчетата се досѣтиха, че може не само да се разговарятъ, но и да донасятъ до дуvara разни сладки и да ги пѣхвватъ въ пукнатината. Веднажъ имъ дойде на умъ да пѣхнатъ тукъ котенцето, но звѣрчето се запротиви, почна да пищи, да мяца. Голѣмиятъ братъ насила го освободи.

Слѣдъ тази случка бѣше рѣшено да помолятъ татка си, да направи по-голѣмъ отворъ въ стѣната. Бащата изпита какви хора живѣятъ до неговата вила, слѣдъ това повика майсторъ и заповѣда да направятъ на дуvara вратичка. Отъ тогава Пикола почна да влиза въ градината на своитѣ малки познати.

Радостта бѣше обща, когато италианчето пръвъ пѣтъ дойде въ градината. Майката на Пикола я облече въ най-хубавата ѣ рокля: тя бѣше съ шарена фустица, съ бѣла блузка и на шия — съ